

“Els skaters veuen la vida lliscant de costat, mentre la resta del món camina recte”

BRUNO FORTEZA ALCOVERRO (TORTOSA, 1977)

Skater. Seleccionador català d'skate
Fundador del Centre Freestyle La Petja

No era l'skate cosa d'adolescents?

És la imatge que en té la majoria. Un joguet per jòvens. Però, amb els anys, s'ha demostrat que és un esport artístic. Molts vam començar a practicar skate d'adolescents. I, de grans, ens continua agradant.

Encara així, per a pujar a una taula, com més jove, millor, no?

Com en qualsevol esport. I més encara en una disciplina asimètrica com l'skate. Com més prompte comences, abans aprens a trobar la simetria i a tenir control sobre el teu cos.

Com ha canviat, este món, des que va pujar per primera vegada en un patí?

Fa més de trenta anys que patino. Abans érem una mena de tribu estranya, una mica underground. Estàvem fora del sistema i ens miraven malament. D'uns anys cap aquí, gràcies a la perseverança de molts, s'ha demostrat que és un dels esports més inclusius i, avui, un dels que més creix arreu del món.

Inclusiu, per què?

Perquè tothom el pot practicar. No calen molts recursos per a patinar.

Skate, freestyle, esport extrem... Em perdo una mica amb el llenguatge.

L'skate és un esport artístic, per això s'anomena freestyle, perquè no té limitacions sobre el que pots fer. Als anys 70, quan depenia molt del patinatge artístic, hi havia moltes normes. Ara, el que es busca és l'espectacle, la manera que té cadascú d'expressar-se damunt la taula.

Haver-se convertit en esport olímpic li ha donat més visibilitat.

A partir dels 2000, l'skate creix moltíssim, sobretot als Estats Units i Europa. L'arribada a les olimpíades és un reconeixement als que hi treballem de fa molts anys.

Això acaba tot just de començar.

“L'skate és com pujar en una catifa màgica.

Per això enganxa tant els més menuts”

“Patinar millora l'equilibri i guanyes en confiança i

seguretat. A molts xiquets els agrada perquè no és competitiu”

“Tortosa té un planter molt potent d'skaters, perquè

venim d'una tradició de dècades. La clau ha estat disposar de bones places per a patinar”

De tota manera, fa molt de temps que es patina.

Els primers patinadors van ser els surfistes californians dels anys 50, que volien continuar lliscant a l'estiu, quan no hi havia onades. I van pujar dalt d'una taula de fusta per a intentar fer a l'asfalt les mateixes maniobres que feien a l'aigua.

De fet, els amants de l'skate acostumen a agradar-los també el surf, l'snowboard i similars.

El surf n'és la mare. Al segle XVIII, l'explorador James Cook va observar, a la Polinèsia, com un grup de nadius lliscava sobre les ones amb un tros de fusta.

Tots aquests esports estan emparentats i els unix la gràcia de lliscar de costat. És com pujar en una catifa màgica. Per això enganxa tant.

Ara hem conegut l'skate en l'alta competició. Però dins les ciutats encara genera controvèrsia.

És un tema delicat, sobretot, per la manca d'instal·lacions. Barcelona és la capital mundial de l'skate. Per què? Perquè hi ha grans places, com la dels Àngels o la de Sants, que no agraden a ningú perquè estan desolades, però que són el paradís dels patinadors.

Trobar l'equilibri no deu ser fàcil.

Se'ns ha jutjat sempre malament i encara hi ha molt de prejudici. Però avui donen més problemes els patinets elèctrics que natros. Els patinadors patinaran sempre, no ens enganyem. La solució, que ja apliquen alguns països nòrdics, és construir skateplaces, espais on vianants i patinadors puguin conviure sense problemes.

Què és allò que més atreu de l'skate?

La sensació de llibertat. Anar diferent de la resta: l'skater veu la vida lliscant de costat, mentre la resta del món camina recte.

Què s'ha de tenir per practicar-lo?

Passió i constància. I ganes de divertir-te. Però si vols

competir, has de ser gairebé un atleta, perquè el nivell d'exigència a l'hora de fer determinades figures és molt elevat. En qualsevol cas, no cal tenir unes condicions especials per a patinar. De fet, practicar skate et permet millorar l'equilibri, i et dona confiança i seguretat en tu mateix.

De tant en tant deu caure alguna trompada.

Alguna. Però res important. El futbol té més perill.

Què fa que Tortosa s'haja convertit en un pol d'atracció d'skaters en l'àmbit català?

Aquí hi ha molta tradició. I tenim un planter molt potent. Fa dècades que es practica. La clau és que Tortosa ha tingut bones places per a fer skate. El nostre club, el Centre Freestyle La Petja, també ha servit per a canalitzar tot este entusiasme i talent.

No sé si les seues instal·lacions són habituals en altres clubs...

Com les nostres, cap. Som prop d'un centenar de socis. Tenim la complicitat de l'administració i hem començat a introduir l'skate en centres educatius.

Com a activitat extraescolar.

Amb molta acceptació. Perquè, a diferència dels altres esports, l'skate no és competitiu. Aquí no queda ningú fora. El límit se'l marca cadascú.

Quin objectiu es marca com a seleccionador català d'skate?

Hem posat en marxa un programa de tecnificació d'alt rendiment per a buscar nous talents de cara a les properes olimpíades. No seria gens estrany veure algun tortosí o ebrenc fent coses importants en el futur.

Fins quan es veu damunt de la taula?

Fins que el cos aguante. Al final, un no dixa de fer coses per fer-se gran, sinó que et fas gran quan dices de fer el que t'agrada.